

DE SOCIALISTIESE PLATTELANDSVERENIGING.

Bij het lezen van de in het AUGUSTUS-nummer gepubliceerde verkla- ring van bovengenoemde vereniging, die in zulk een kort bestek aan duidelijkheid te wensen overliet, rezen wellicht vele vragen. Daarom laten wij de door ons ontvangen Toelichting gaarne volgen:

De door het kap. stelsel veroorzaakte allende op het platteland heeft reeds meerdere malen personen en groepen geïnspireerd tot organi- satie van plattelanders. Even zo dikwels worden deze groeperingen een behartiging van eng groepbelang en in het gunstigste geval, voor zo- ver men verbetering wenste te bewerkten, betrof het slechts verandering van bestaande vormen. Men kon niet tot het inzicht komen, dat het juist de bestaande vormen van samenleving zijn, die de huidige ellende maken.

Voor zover revolutionairen hun overtuiging in dergelijke organisa- ties trachten uit te dragen, zagen ze zich hetzelfde lot beschoren als hun klassegenoten in het NVV: weigering van hun artikelen, monddood. Als nochtans ook op het platteland voor de socialistische strijd arbeid moet worden verricht, rijst de vraag: hoe nu?

Blijft slechts over een nieuwe poging om bijeen te brengen en op- nieuw te groeperen die plattelanders, welke bleven vasthouden aan de klassenstrijd, aan de komst van het socialisme als enige uitkomst en niet bereid bleken beginselen te verkwanselen voor schijnsukcessen.

Uit deze overweging ontstond de gedachte: stichting van kernem. Deze organisatievorm wijkt wezenlijk af van wat wij tot nu toe in dit land hebben kunnen waarnemen. Immers steeds was het uitgangspunt: zoveel mogelijk leden in zo min mogelijk tijd. Dit moet worden afgewozen, want deze vorm brengt wel tijdelijk succes, doch wordt onvermijdelijk gevolgd door inzinking en verlamming als gevolg van eenmaal gewekte, niet vervulbare illusies. Voor alles is nodig, dat juist de bewust socialistische denkenden van het land te samen komen in de wetenschap, dat deze geweldige tijd de workkraacht opvraagt vooral van hen, die tot denken in staat zijn.

Vooreerst zal die taak beperkt zijn, doch banden aanknopen, contact tot stand brengen, elkaar leren verstaan, begrijpen, waarderen en ver- trouwen, is als eerste inzet een niet geringe taak, waaruit vruchtbare arbeid kan groeien. Dat de taak, welke wij meendentemooten aanvangen niet gemakkelijk is, waren wij ons wel bewust, ook dat het platteland voor de socialistische strijd een van de moeilijkste taken is, doch naar- mate de arbeid zwaarder zal zijn, moet kracht en inzicht toenemen.

Ten slotte merken we op, dat de voorlopige ondertekenaars uitgaan van de vanzelfsprekende gedachte, dat de te stichten "kernen" volkomen los dienen te staan van welke politieke partij, vereniging of anders- zins, al zijn we ons volkomen bewust van het feit, dat zij, die ook hier de arbeid zullen verrichten en zich het eerst tot ons aangetrok- ken voelen voor 99% zullen bestaan uit personen, welke een bepaald politiek inzicht hebben of andere beweging of organisatie zijn toege- daan en deze ook openlijk aanhangen.

Wij besluiten deze nadere uiteenzetting in het bosof lang niet alle vragen te hebben beantwoord, doch in de hoop voor belangstelling te gewekt bij hen, die met ons willen strijden voor het SOCIALISME. Namens de ondertekenaars: P.GROOTES WATERINGSKANT NIEUWE NIEDORP.

Het deze kan. zal spoedig het beoornvraagstuk worden besproken G.I.C.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver- schijnt minstens één- maal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING: De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit- hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeiderklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri- butie volgens algemeen gelden- de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU- CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont- wikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiders- politiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

TIENDE JAARGANG Nr. 16

DECEMBER 1937

Korrespondentie adres: JAN MEYER Chasséstraat 11 III GIRO - 516779 AMSTERDAM (WEST) GIRO316779

INHOUD:

- 1. Wereldkapitalisme en controle over de markten.
2. Klassekarakter van de sociale voorzieningen in Rusland.
3. Lucht"oefeningen en proefmobilisatie.

WERELDKAPITALISME EN DE KONTROLE OVER DE MARKTEN.

Het huidige kapitalisme is in wezen wereldkapitalisme. De economie- se problemen en belangen van de naties staan in zo'n nauw verband met elkaar, dat moeilijkheden, die zich bij één volk voordoen, tegelijkert- tijd de rest van de wereld op de een of andere wijze raken. Steeds op- nieuw zijn pogingen gedaan om deze moeilijkheden op vreedzame wijze op- te lossen door middel van samenwerking, maar als regel was het succes slechts van korte duur of werd ten koste van een andere natie verkregen.

De ontwikkeling van een land volgt een bepaalde lijn. Zij wordt niet gevormd naar de wil en plannen der mensen, maar bepaald door de krachten van het heersende produkiesysteem. De bijzondere voorwaarden in bepaalde landen, de trap van industriële ontwikkeling, de vordering der techniek, de levensstandaard, het beheer van de politieke inrich- ting, natuurlijke invloeden als veergesteldheid en goede of slechte oogsten, al deze en vele andere factoren buiten de menselijke wil, spelen een rol en maken alle betuigingen van goede wil en samenwerking tenslotte volkomen vruchteloos.

Het produkiesysteem stelt bijzondere eisen aan het kapitaal. Toen de winsten niet groot genoeg meer waren om in eigen land aan de akku- mulatiebehoefte te voldoen, namen de industriëlen hun toevlucht tot uitvoer van kapitaal en goederen naar onontwikkelde landen

In 't begin was dit een goede zet, daar het de kapitalisten in staat stelde om inlanse arbeiders veel meer uit te buiten dan de arbeiders in de kap. ontwikkelde landen, waardoor ze meer winst maakten.

MOEILIKHEDEN DER KAPITALISTIESE

SA INVERKING.

hun verhoogde produktiviteit. Ekspanse, die aan de ene kant een noodzakelijkheid voor het opkomend kap. bleek te zijn, was aan de andere kant ook een winstgevend avontuur. Daar de gelegenheden tot uitbreiding beperkt waren, werd de konkurrentie internationaal. Bovendien werden de landen, die vroeger achterlijk waren, door de andere naties ontwikkeld en de bezittende klasse van deze landen begon z'n eigen nationale industrie op te bouwen, waardoor de rij van konkurrenten nog toenam.

Konkurrentie in krisissomstandigheden vereiste handelsovereenkomsten, tot tarieven, kontingenten, beperkingsplannen, pogingen tot stabilisatie van de munt onderzoekingskomités en eindeloze internationale besprekingen om economische bevrediging aan de wereld te brengen. Aangezien er weinig onontwikkelde landen op de wereldkaart over zijn om voor kap. exploitatie verdeeld te worden en een groot aantal volkeren kandidaat zijn, wordt het buitengewoon moeilijk het veld van winstgevende belogging uit te breiden. Dit kan zeker niet op een vreedzame manier worden bereikt. De kapitalisten, die tot de verzadigde naties behoren, spannen nu in de eerste plaats hun krachten in ter verdediging van de eenmaal verkregen beloggingengebieden. Zij, die echter niet verzadigd zijn, strijden heel hard om hun positie in de toekomst te veranderen.

Paraatheid is de eis van het ogenblik, herbewapening op grote schaal het gevolg en onafhankelijkheid, wat grondstoffen en levensmiddelen betreft, het doel. Financiële, politieke en sociale moeilijkheden worden kontroleontwerpen ontstaan. Wegens de verstrekkinge gevolgen was de tussenkomen van de regering in de meeste gevallen vereist. Vele pogingen werden gedaan om vraag en aanbod gelijk te maken, de prijs van een bepaald artikel op een winstgevend peil te stabiliseren of om de produktie van artikelen te beperken. Prijsregeling is een moeilijke en kostbare zaak en gaat gewoonlijk met een kolossale vernietiging van materiaal gepaard, zoals we later wel zullen zien. Beperkingsplannen blijven aan de andere kant niet alleen dikwels ongewijzigd als het herstel intreedt, maar worden voor monopolie-uitbuiting benut.

Internationale samenwerking is een eerste vereiste voor het goed werken van deze plannen en dat dit niet zo makkelijk te bereiken is, zal uit onze voorbeelden wel blijken. Andere kontrolesystemen beogen onafhankelijkheid en zelfgenoegzaamheid. Zij maken als regel hoge beschermende tarieven noodzakelijk en kontingenten om de binnenlandse industrie te bevorderen, waardoor de prijzen van de artikelen.

De wereldoorlog wijzigde de toestand aanmerkelijk en bewoos behoerlijk bleek steeds meer gewoont. De produktie in de ene industrie verminderde en werd in een andere tak aangemoedigd; enige markten van voor de oorlog waren voor bepaalde landen gesloten of onder bescherming van konkurrerende naties. Anderen verloren hun koloniale bezittingen en werden afhankelijk van vreemde mogendheden voor hun grond- en voedingsstoffen. Het grote gevaar, dat in deze afhankelijkheid schuilt, vooral ten tijde van oorlog, bracht deze naties er toe hun eigen industrie zoveel mogelijk te ontwikkelen.

Bijna ieder land trachtte na de oorlog in eigen behoefte te voorzien wat suiker betreft, onverschillig tot welke prijs. De produktiekosten in Engeland, de tarieven en subsidie in aanmerking genomen, zijn 3 maal zo hoog voor binnenlandse

MISLUKTE POGINGEN TOT KONTROLERING

IN DE SUIKERINDUSTRIE.

suiker dan de op de wereldmarkt gekochte voorraad en toch is de onafhankelijkheid en ontwikkeling van de nationale industrie een groter noodzaak dan lage prijzen. Juist de suikerindustrie licht een aantal van de kwesties goed toe; daarom worden ter verduidelijking enkele bijzonderheden nu nader gezien.

De kosten en metode van produktie verschillen aanmerkelijk. Voor de wereldoorlog voorzag Java het Oosten (China, Japan en Brits-Indië) terwijl Engeland en de Verenigde Staten een groot deel van het voor hen benodigde van Cuba kochten. Deze beide zijn de grote voortbrengers van rietsuiker. De cubaanse industrie bereikt lage produktiekosten door hoofdzakelijk op de natuur te vertrouwen. Aangezien er vruchtbaar land in overvloed is, wordt er weinig moeite aan de bebouwing besteed en dank zij andere natuurlijke invloeden is de produktie er makkelijk en winstgevend. Java, daarentegen, bereikt deze goedkope produktie door veel kapitaal en arbeid aan te wenden in een intensieve en wettenschappelijke bebouwing. Gedurende de wereldoorlog werden uitgestrekte bietsuikergebieden in Europa vernietigd, met als gevolg een tekort aan suiker en tegelijk een prikkel tot nieuwe beplanting in Cuba. Dit land was in die tijd het enige, dat in staat was z'n produktie uit te breiden, welke nog winstgevender werd door technische verbeteringen, waardoor de kosten tot de helft verminderden. Doch na de oorlog herstelde zich de Europese bietsuikerindustrie en in '25 beloofde men een rousachtige produktie. De prijs daalde onder de produktiekosten en Cuba besloot zijn produktie te beperken. Java deed dit niet, en aangezien de Europese landen door hoge tarieven en kontingenten hun eigen industrie beschermden stond Cuba tegenover de gehele wereld. Het mislukken van dit beperkingsontwerp om de prijs te doen stijgen, liep er op uit, dat Cuba van het plan afzag.

Kort daarna werd deze chaotische toestand verorgerd door ongevoerd grote oogsten over de gehele wereld en zelfs Java kon onmogelijk zijn oogst verkopen. Kort te voren had Java nog gevoerd met beperking in te stemmen, omdat een nieuw soort suikerriet werd ingevoerd, dat 30% grotere produktie gaf en het in staat stelde een winstgevend de prijs te behouden, ondanks het algemeen lage peil. Nu noodzaakte de onverwachte overvloed van voorraden en de aanhoudende prijsdaling Java toe te geven en zich aan te sluiten bij de internationale suikerovereenkomst van 1931. Maar het ontwerp was niet doeltreffend, aangezien de landen, die niet tot dit kontrolekomité behoorden van deze beperking profiteerden door hun eigen produktie op te voeren. De overeenkomst werd dan ook in '35 niet hernieuwd, omdat de leden van het komité gevoelden, dat niets bereikt zou worden door verder gezamenlijk handelen en de tijd voor hen gekomen was om onder elkaar uit te vechten, wie van hen zou leveren aan wat er van de wereldmarkt nog overbleef.

Niettemin is de hoop om de moeilijkheden op te lossen niet verdwenen en zijn er nog steeds konferenties, zoals enkele maanden geleden in Londen, met een groot aantal deelnemers. De kranten vermelden: "deze onderhandelingen, waarvan verwacht werd, dat hij de wil tot internationale samenwerking aan de dag zou leggen, gaat van kwaad tot erger."

Vele landen stellen buitengewone eisen, zoals Rusland, dat een export-aandeel van 400 duizend ton jaarlijks eist, ofschoon het nooit meer dan een klein deel van dit totaal heeft uitgevoerd. En elders... 22 naties worden het eens wat de suiker betreft, aldus een voorbeeld gevend van internationale samenwerking, een merkwaardige totstandkoming. Uit een andere hoek van de pers: "De totale produktie is nu vastgesteld op 3.600.000 ton per jaar in tegenstelling tot de duidelijk merkbare vraag naar 3 miljoen ton. De ambtenaren geloven echter, dat het nieuwe plan een uitstekende kans tot slagen heeft met het oog op het toenemend herstel van de economische stabiliteit over de wereld, welke de consumptiemarkt uitbreidt." Het andere woorden, nog slechts een nieuwe voorspoedsperiode met toegenomen vraag kan de suikersituatie redden. Er was geen andere keus voor de internationale "samenwerking" dan alle hoop op de toekomst te richten, op het gewenste herstel.

HET HALEN VAN KONTROLEPOGINGEN De prijzen vielen ver beneden de winstvoet, vanwege de overvloed, veroorzaakt door de afname van de kartelsakkumulatie. Om de Amerikaanse boeren te beschermen werden milli-

VOOR KATOEN EN TARWE

enen schepels tarwe opgekocht door de Federale Raad voor Landbouwsteun. In 1933 werd deze politiek veranderd in rechtstreekse controle over het tarwegebied, hetgeen betekende, dat de boeren een vergoeding kregen als ze het land onbebouwd lieten. Deze vergoeding werd gefinancierd door een belasting op meel te heffen. De overvloed van tarwe op de internationale markt en de daaruit volgende lage prijs, leidde met het gestadig groeiend produktievermogen tenslotte tot de Internationale Tarwe Overeenkomst (1933). Vanwege de droogte bleek dit echter niet zeer winstgevend te zijn voor de V.S. en Canada in 1934 en deze werden toen zelfs importeurs. Ondertussen vermeerdert andere landen, zoals Rusland en Argentinië hun produktie en er had een algemene verwarring plaats in de controleschemas. Spekulerie op dit terrein is zeer groot en de beurse weerspiegelt terstond iedere verandering in de toestand. Natuurlijke zowel als economische krachten kunnen dit beeld in één dag veranderen en een algemeen gevoel van onzekerheid duurt steeds voort.

DE TOESTAND IN DE TIN EN

KOPERINDUSTRIE

Om die reden was het tot nu toe mogelijk om een tamelijk hoge prijs te handhaven, welke niet gewettigd is door de nieuwe slecht rendabele mijnen. Indien het produktieapparaat niet gemonopoliseerd was, hadden de minder rendabele mijnen reeds lang bankroet moeten gaan. Slechts om deze reden konden de prijzen kunstmatig hoog gehouden worden.

Gestimuleerd door de schijnbare winstgeving in deze industrie werden intussen nieuwe mijnen aangelegd in Bolivia en Nigeria, die door hun moderne technische uitrusting in staat waren veel goedkoper te produceren.

Zo schijnt ook monopolisatie niet in staat te zijn om een kunstmatig hoge prijs lang te bevestigen.

Waar nog kans tot winstmaking bestaat, zullen de concurrerende krachten hun weg wel vinden, hoewel we nu hebben te maken met naties in plaats van individuen.

Het heeft lang geduurd voor men met controle ontwerpen in de rubberindustrie kwam. Een aantal factoren zijn verantwoordelijk voor deze ontwikkeling en het is van veel belang de drijvende krachten nader te onderzoeken, die de groei van de

DE PLAINEN IN DE RUBBERINDUSTRIE

MISSEN HUN DOEL.

De voornaamste rubbergebieden zijn het Maleise schiereiland, grote doels onder Brits beheer, Cejlon en Indonesië. De produktie in de overige wereld is niet noemenswaard. De verschillende methoden van het kweken en aftappen der rubberbomen is van veel belang, want zij bepalen de winstgevendheid van de kapitalistische geëxploiteerde plantages.

De politiek in de meeste Europese plantages in Malakka is een geregelde opbrengst om door toepassing van wetenschappelijke methoden en verbeterd beheer een maximum oogst te verkrijgen. Het selektief kweken heeft de gemiddelde oogst meer dan verdubbeld. De fabrieken staan op centrale punten der plantages, waar het rubbervocht wordt gezuiverd, gekondenseerd, gerold, gerookt en verpakt, hetgeen de produktiekosten belangrijk vermindert in tegenstelling tot de primitieve methoden.

De Engelse plantages krijgen hun meeste werklieden uit India. Hun produktiewijze is goed georganiseerd, wezenlijk kapitalistisch en min of meer hetzelfde in Malakka, Cejlon en Indonesië.

De plaatselijke konkurentie bestaat uit een groot aantal inlandse producenten in Malakka, die kleine plantages bezitten, waarop de eigenaar en zijn familie alle werk verrichten. In dit geval is de toestand heel anders. De maleiër plant de bomen dicht bij elkander, tapt ze dikwels onzorgeloos af, heeft een zeer eenvoudige werkwijze en woont als regel in de nabijheid van een markt en heeft geen grote uitgaven. Hij voert zijn produktie alleen op als de prijzen laag zijn, omdat hij bijna altijd het zelfde bedrag nodig heeft om goederen voor zijn levensonderhoud te kopen.

De inlanders van Indonesië brengen de rubber op een andere wijze voort; hun hoofdprodukt en bestaansmiddel is rijst. In de loop van de tijd hoorde hij van rubber, die welvaartbrengende was en vooral in 1905/26 toen de prijzen hoog waren vond een enorme aanplanting plaats en werd rubber een bijprodukt van de inlandse landbouw. Weinig zorg werd aan het kweken der bomen besteed. De inlanders trachten zoveel mogelijk te verkopen wanneer de prijzen hoog zijn en tappen dan alleen de bomen af.

Al deze verschillende produktiewijzen en toestanden hadden hun uitwerking op de economische toestand en dwongen op een bepaald ogenblik tot verschillend optreden. In 1900 bestond er niet één van deze producenten, de hoofdtoevoer kwam toen uit de Amazonevallei en Centraal Afrika. De totaalproduktie bedroeg in die tijd 83 duizend ton uit Amazone en Afrika en 11 duizend ton uit de Oost. De snelle groei van de autoindustrie deed een nieuw uitbuitingsgebied ontstaan en voerde tot de snelle ontwikkeling van de plantages op Malakka, Cejlon en Java, welke spoedig werd gevolgd door het planten door de inlanders. In 1919 werd niet minder dan 350 duizend ton rubber uit de Oost vervoerd. In 1920 had een enorme prijsdaling plaats, waardoor reusachtige voorraden ontstonden.

Het britse beleggingskapitaal kwam in gevaar en de britse regering vond het nodig tussen beide te komen. Door de nederlandse regering werd samenwerking geweigerd. Daar deze bijna uitsluitend afhankelijk is van de belastingen en andere heffingen uit de koloniën had Holland geen reden op grond van een andere toestand in Indonesië beperking toe te passen; daarom begon Engeland het controleschema maar alleen. Alles ging tamelijk goed tot het jaar 1925 toen de vraag naar rubber bijzonder groot was, vooral uit de V.S.

De export nam sterk toe, voornamelijk uit Indonesië. Enorme winsten werden gemaakt, de produktie gestimuleerd en... de prijzen vielen. Nog meer beperking werd door de britse regering opgelegd, terwijl de andere landen hun produktie steeds opvoerden. Ten slotte zag Engeland de ondoeltreffendheid van deze pogingen in en liet de beperking varen. Tot 1929 was de toestand in de rubberindustrie nog dragelijk, doch bij de algemene ineenstroming van het ekonomies leven in '30 werd de konjunctie tussen de europese plantages (die inmiddels nieuwe methoden hadden toegepast voor goedkoper produktie) en de inlanders zo scherp, dat de toestand chaotisch werd. In 1932 viel de prijs tot 1½ pennij het pond tegen een produktiekosten van 8 stuiver. Nu werd ook de hollandsche regering het raadzaam met de konkurrenten tot overeenstemming te komen. De onderhandelingen met Engeland werden hervat, welke tot een produktie-kontingent leidden. Gedurende enige tijd verbeterde de toestand en was de winst weer verzekerd altans voor een aantal producenten. Vanwege de verschillende toestanden en belangen van de hollandsche en engelse producenten en de inlanders is de controle echter zo moeilijk en kostbaar, dat de toestand niet stabiel is, tomeer daar de rentabiliteit in het algemeen afhankelijk is van een wereldherstel en volvaartsperiode en sterk beïnvloed wordt door de verderingen der techniek. In dit opzicht moeten ook de pogingen van de duitse regering worden vermeld ter vermindering van kunstrubber, buna genaamd. De produktiekosten is 3 maal zo hoog dan rubber, doch als de wetenschap en techniek zich er ten volle aan wijdt, is het niet misplaatst te zijner tijd te rekenen op een revolutie in de rubberindustrie.

VERGEEFSE POGINGEN VOOR DE KOFFIEMARKTEN.

Enkele woorden moeten ook aan de koffie-industrie worden gewijd, waarin velerlei schemas zijn geprobeerd. Het gehele ekonomiese leven van Brazilië is afhankelijk van de koffiëuitvoer. De braziliaanse koffieindustrie had zich, dank zij de gunstige voorwaarden sterk ontwikkeld in de laatste tientallen jaren en daar het wereldverbruik niet naar verhouding steeg, moest er wel een verstoring komen. Vele vruchteloze pogingen werden gedaan om een winstgevende prijs te behouden en tenslotte werd, te beginnen met 1931 een vernietigingspolitiek gevolgd. Een oogstbeperking (het plukken van minder bomen) zou niet gunstig zijn geweest, daar de uitgestrekte gebieden een enorm aantal ambtenaren en administratiekantoren zou vereisen om over deze toestand te waken. Reeds in '23 was er een controleontwerp ingevoerd. De malaise van '29 en natuurlijke invloeden, zoals verscheidene rijke oogsten veroorzaakten een grote overvloed van koffie, hetgeen de ondergang van vele planters betekende en het gehele ekonomiese leven van Brazilië bedreigde.

Vanwege de vroegere betrekkelijk winstgevende voorwaarden van de koffieindustrie waren velen er toe gebracht hun surplus-kapitaal in nieuwe aanplantingen te beleggen, welke in die tijd vrucht droegen en on de oogst nog rijker maakten. De regering belaste zich toen gohool met die overvloed om verdere prijzadaling te voorkomen. De vernietigingsperiode zotte

in on tot 1935 worden 35 miljoen zakken koffie verbrand, gefinancierd door een uitvoerbelasting op koffie. Het klinkt fantastisch en is bijna ongeloofbaar, dat het kapitalisme om zich te handhaven z'n toevlucht moet nemen tot zulk een kostbaar verlies en de vernietiging van arbeidskracht en waren. Aangezien de waar in het kap. stelsel in de eerste plaats voor de markt wordt voortgebracht en slechts op de tweede plaats voor het gebruik, dwong angst voor overvloed om deze onwinstgevende toestand te beëindigen. Om de omvang der vernietiging beter te begrijpen citoren we uit "Mensen en Markten" van Rowe: "Over dan een miljoen mensen werkten twee jaar lang en zwoegden de ganso dag, verzorgden 2 miljoen koffiebomen, vervoerden zo met ezels of lorries over woeste wegen naar de spoorbaan. Aan het eind van de reis werd het op hopen geworpen, die met behulp van petroloum in vlammen werden gezet tot de laatste koffiebomen verbrand was en twee jaar arbeid in rook was opgegaan!"

Brazilië hoopt echter, anders dan andere landen, die van één produkt afhankelijk zijn, aan het dilemma te ontkomen door andere produktien te verbouwen. Een er van is katoen en het is reeds geblokkeerd, dat Brazilië dit artikel tegen de halve kostprijs van de Ver. Staten kan voortbrengen. Wat dit voor de boeren in de V.S. betekent, is een vraag voor de naaste toekomst. In de New York Times van 17-6-'37 lezen we: "Brazilië vormt een bedreiging in de katoenmarkt. Het katoen van de V. Staten verliest z'n plaats op de wereldmarkt. Buitenlandse producenten, Brazilië inbegrepen, voerde hun produktie van 13 miljoen balen in '34 op tot 18 miljoen balen in het vorig jaar."

AL HELPT 'T GEEN CENT DE KONFERENTIE IS PRESENT.

In dit stadium van kap. ontwikkeling zijn alle ekonomiese konferenties gedomd te mislukken. Zelfs de kranten gaan twijfelen. De New York Times schreef bij gelegenheid van de vorige Gendvekonferentie: "Het is moeilijk in te zien, hoe elke grootschoopige ekonomiese konferentie iets anders dan een flaska kan zijn, zelfs als dezover een jaar wordt bijongeroepen. De konferentiemethodo geeft taveel vrijving om verder gevolgd te worden en er is geen enkel teken van een politiek van geven en nemen, noodzakelijk voor het sukses. Het blijkt steeds moeilijker te worden voor de naties om de gestremde kanalen der internationale handel te openen, ongeacht hoe gaarne de leiders dit ook wensen te doen!"

Duitsland, dat deze konferentie niet bijwoonde, veratoutte zich op te merken, dat: "het niet bereid was aan nutteloze diskussies deel te nemen, die de problemen verkeerd stellen en slechts een omweg betekenen ter bereiking van een bepaald politiek doel". Norman Davis, de amerikaanse spreker op de laatste suikerkonferentie te Londen sprak zijn gevoelens eveneens openhartig uit over: "de nu blijkbaar algemene onwil der europese machten, ondanks enkele beweringen van het tegendeel"

Desondanks zet de "Volkerenbond" de "ernstige" ontwapenings-ekonomiese en wat al niet meer voor konferenties voert en heeft nog steeds de politieke aandacht. Hun huchelachtig karakter is herhaaldelijk aan de kaak gesteld. Ekonomiese konferenties zijn onvermijdelijk verbonden met "ontwapenings" en "vredes"praatjes en aangezien de bond zo kennelijk faalde wat dit betreft wordt het nu door de machten goed gevonden de laatste tekenen van leven in het ziel-togende lichaam nog te bewaren. Daarom stelde de Imperiale Konferentie te Londen, die kort geleden eindigde... althans werd verdaagd, voor dat "de Bond moet worden los gemaakt van de vredesverdragen".

Toegang tot en controle over grondstoffen en levensmiddelen zijn bijzonder dringende eisen. De wereldoorlog leerde, dat militaire macht niet gemeten kan worden naar grondgebied en bevolking, maar naar toelating en capaciteit, wat ook betekent het bezit van of zich toegang verzekerren tot de fundamentele industriegrondstoffen.

Enkele landen zijn zeer rijk aan grondstoffen en hulpbronnen b.v. Engeland, Ver. Staten, Rusland en Holland, terwijl Italië, Duitsland en Japan heel arm zijn. Deze laatste zijn afhankelijk, hetgeen niet slechts betekent, dat de verzadigde naties in staat zijn om extra winst te maken, doch dat zij ook een grote, materiele invloed uitoefenen op de onverzadigden in geval van oorlog. Duitsland's afhankelijkheid van vreemde

HET DUITSE VIERJARENPLAN ALS POGING TOT ZELFVOORZIENING.

machten en leveringen tijdens, maar vooral na de oorlog is bekend. Falend in de vele pogingen om de koloniën en grondstoffen terug te krijgen, werkt het nu in een ge-forceerd tempo om sintetische voorraden te verkrijgen. Het 4 jaren plan werd ontworpen om de onafhankelijkheid aanmerkelijk te verminderen: maximale zelfvoorziening is het doel. Het plan bedoelt Duitsland onafhankelijk te maken van buitenlandse olie, rubber, textiel, metalen en levensmiddelen. Het ontwerp vereist veel kapitaal om de verschillende binnenlandse industriën te ontwikkelen, maar ook de industrie en de verbruikers moeten hun aandeel bijdragen tot de plannen der regering. Tarieven worden geheven, b.v. een belasting van 100% op rubber-invoer om de produktie van kunstmatige rubber te financieren ten scherpe prijskontrole wordt uitgeoefend op industrie en landbouw. De winsten worden beperkt en de uitvoer aangewakkerd. Aan handel zonder geld b.v. betaling met machines of wapenen wordt de voorkeur gegeven. Elke vorm van grondstoffenproduktie wordt aangemoedigd. De binnenlandse ijzerproduktie steeg van 1.540.000 ton in '32 tot 5.000.000 ton tijdens het vorig jaar. De zinkvervaardiging nam met 100% toe en er wordt verwacht, dat deze binnenkort Duitsland onafhankelijk maakt. Boringen naar mineraalolie werden aangemoedigd en de produktie verdubbelde tussen '33 en '35. Een leger van scheikundigen en onderzoekers neemt preaven voor de produktie van sintetische rubber en petroleum door waterstof te verbinden met bituonkool en geveven stoffen en levensmiddelen uit hout te vervaardigen, zoals ruwe houtsuiker, alkohol en glicerine. Aan de fokkers van zijdevormen en schapeh worden subsidies gegeven, alsook aan vlaaiverbouwers. Op de grootste zuinigheid wordt aangedrongen en gebruikte olie, metalen en stoffen worden door de Hitler Jeugd ingezameld om voor de herscheppingsontwerpen als materiaal te dienen.

ITALIË, DE ARMSTE ONDER DE GROOTERE NATIES, WAT GRONDSTOFFEN EN KOLONIËN BETREFT IS EEN NIEUWE KONKURRENT GEWORDEN IN DE KOFFIEPRODUKTIE. IN HET BEGIN VAN DIT JAAR WERD DE EERSTE KOFFIE UIT ABESSINIË IN ITALIË VERKOCHT. TOT NU TOE IS ER ZEER WEINIG TOEGEVOERD EN NIET VOORDAT ITALIË AANSE KOLONISTEN MODERNE METODEN VAN BODEMBEWERKING INVOEREN EN DE UITGESTREKTE MINERAALSCHATTEN, WELKE MEN

zegt dat Ethiopië bezit, exploiteren, zal Italië er veel uit ontvangen. Deze ontwikkeling is afhankelijk van de snelheid, waarmee het kapitaal nodig voor voldoende ontwikkeling kan worden bijeengebracht. Een Italiaans rapport zegt: "Niemand twijfelt er hier echter aan dat Italië in Abessinië iets heeft verkregen, dat op de lange duur een kostbaar bezit zal blijken te zijn."

Japan is nog een van die landen, wier ekonomiese ontwikkeling lang belemmerd is door andere imperialistische machten. Het spreekt vanzelf, dat Japan een vijand van de bestaande toestand is. Het kan worden vergeleken met een natie, die pas volgroeid is nadat de begraafde stukken der aarde reeds verdeeld zijn. Wat grondgebied betreft verschilt Japan veel met Duitsland. In de korte tijd van 40 jaar werd het gebied, dat Japan beheert na de oorlog met China, Rusland en Mansjoeko vervijfvoudigd.

Doch wat industriële hulpbronnen betreft, heeft de noordelijke aanwinst niet het tekort aan materialen aangevuld nodig voor het onderhoud van moderne legers, vloeten en luchtmacht. 80% van Japan's totaal-invoer bestaat uit primaire industriebehoeften: katoen, metaal, wol en olie. Hoewel het geen moeite kost deze op de open markt te verkrijgen, is de afhankelijkheid van andere landen toch een zeer ongezonde toestand voor een jong en groeiend kap. land als Japan. De snelle bevolkingsaanwas is een van de voornaamste drijfveren geweest van haar strijdustige politiek. De belangstelling in Noord-China wordt ingegeven door de wetenschap, dat dit gebied de beste ijzererts bevat en een van de rijkste kolengebieden. Het gebrek aan olie, een onmisbaar produkt voor bewapening, wordt sterk gevoeld. Het Japan van heden gebruikt vier maal zoveel olieprodukten dan een tiental jaren geleden. De verhouding van binnenlandse produktie tot verbruik is van 24% in '33 gedaald tot 8% in 1934.

Onder de druk van leger- en vlootautoriteiten worden plannen ontworpen tot het winnen van olie uit steenkool.

Om de toenemende nationale moeilijkheden te bestrijden werd kortelings een vijfjarenplan voorgesteld ter uitbreiding der produktie, waarbij de regering grote macht werd gegeven over handel, geldwezen en arbeid. Het bevat een poging tot zelfvoorziening in de voortbrenging van belangrijke waren en ter ontwikkeling van surrogaten voor benodigde materialen, welke niet in het binnenland worden geproduceerd. De staat overweegt geveven arbeidsdienst, rationalisatie en controle op sleutelindustriën, controle op banken en beleggingen, verscherpte controle op de buitenlandse handel, bevordering van de uitvoer en beperking der invoer.

Volgens de minister van handel en nijverheid is: "met het oog op de binnen- en buitenlandse toestand de aanvulling van de bewapening een eerste eis".

Monopolisatiepogingen of nationalisering der industrie om de niet-winstgevendheid te boven te komen of de nationale structuur van een land te versterken hebben voortdurend over de gehele wereld plaats.

Mexiko, rijk aan natuurlijke hulpbronnen, is een van de grootste rijkdommen ter wereld (zilver, petroleum, steenkool en kwik). De landbouwprodukten zijn tarwe, suiker, katoen en tabak. Zij produceert 1/3 van alle zilver, 1/20 van het goud en is de 6e in koperproduktie. De industrialisatie is betrekkelijk onontwikkeld en de enkele bloeiende

HET STREVEN NAAR AUTARIE IN

MEXICO EN ELDERS.

ondernemingen zijn voornamelijk in handen van buitenlandse concerns. Gewoongen door invendige ekonomiese krachten heeft Mexico nu besloten om het 6 jaren plan voor de "mexikanisering" der industrie door te voeren. Een onteigeningswet werd kort geleden ingedient. Het Hooggerechthof verklaarde de buitenlandse petroleumkontrakten nietig en de regering nam het beheer op zich. Deze wet werd weldra gevolgd door die der onteigening van de nationale spoorwegen, waarin het engelse kapitaal 37%, de V.S. 30% en Frankrijk, Duitsland en België kleinere kapitalen hadden belegd. Een nieuwe belasting van 35% werd op amerikaanse handelsondernemingen geheven om hun handel te verminderen. Onder de Agrarische Wet had beslaglegging op land van amerikaanse maatschappijen plaats; het land zal onder de mexikaanse boeren worden verdeeld.

Ondanks de heftige protesten van amerikaanse zijde staat "de wet" aan de kant van Mexico, maar de spanning tussen beide landen neemt toe.

De griekse regering breidde kortgeleden het staatsmonopolie uit over benzine, gezuiverde petroleum en andere brandstoffen.

In Turkije werd een door de staat gecontroleerd oliemonopolie ingevoerd. Ook daar waren de protesten van Britse en Am. legaties tegen het bankroet van de distribuanten vruchteloos.

Veel meer voorbeelden kunnen worden aangehaald, alle hebben hetzelfde doel. Nu en dan neemt men z'n toevlucht tot openlike oorlog om een snellere beslissing van de botsende kapitaalsbelangen af te dwingen, hoewel de konflikten gewoonlijk verdukt worden uitgevochten.

De oorlog tussen Bolivia en Paraguij was eigenlijk een strijd van de amerikaanse tegen de engels-nederlandse oliebelangen.

In de chinese strijd zijn behalve Japan vele landen geïnteresseerd en de geschillen zijn geenszins geïndigd.

In Spanje hebben we tenslotte te doen met engels beleggingskapitaal tegen italiaanse en duitse belangen.

Engeland, Europa's grootste macht, doet wat logies is, zolang ze bezittingen heeft. Het praat over samenwerking, bepleit neutraliteit en stelt allerlei bijeenkomsten voor om tijd te winnen voor de toekomstige slachting. Kort geleden slaagde het er in zich rustig in een dominerende strategiese positie te plaatsen in de centraal-europese staalindustrie ten voordele van het bewapeningsprogramma.

Door de aankoop van vele aandelen in de grootste Tsjechoslaviese ijzer en staal industrie verkreeg het een sleutelpositie in het Donaubekken, waardoor het z'n positie ten opzichte van Italië, Frankrijk en andere machten, wier munitiefabrikanten grote kontrakten voor grondstoffen bij staalkoncern hebben afgesloten. Deze stap kan worden beschouwd als een indirekt antwoord op Frankrijk's houding betreffende de "socialisatie van de oorlogsindustrie".
) versterkte

Reeds in maart van dit jaar nam de franse regering de munitiefabrieken van Schneider-Creusot over. Een onteigeningswet werd door het franse parlement aangenomen, waardoor de regering in staat was de munitieproductie direkt te controleren. Elke aksie, die de ekonomiese toestand verspiegelt, vindt ergens anders zijn terugslag.

De huidige ekonomiese ontwikkeling gaat in de richting van steeds groter monopolisering, trustvorming en zelfs staatskontrolle. Terwijl

zo de ontwikkeling der produktiekrachten vertragen, doen zij tezelfdertijd de konkurrentie op internationale schaal toenemen. Pogingen tot internationale samenwerking worden gedaan en kunstmatige en bewuste kontrolle van markten en produktie schijnt een uitweg te zijn. Deze geven hun beurt aanleiding tot handelsovereenkomsten, tarieven, kontingenten en beperkingsplannen, welke een enorme kosten, verspilling en vernietiging van materialen met zich meebrengen.

Het akumulatieproces vereist steeds toenemende winsten, doch de gelegenheid voor het wereldkapitalisme om zich uit te breiden en nieuwe gebieden voor winstmaking zijn zeer beperkt. Volgens statistieken van de wereldhandel tussen 1860-1900 nam de handel jaarliks met 6.2% toe, tussen 1910 en '13 viel hij tot 4.5% en tussen 1920 en '29 bedroeg het 0.57%.

Nu het onvermogen der naties duidelik is om op wereldomspannende wijze samen te werken en de pogingen tot bewuste kontrolle der markten en produktie slechts tijdelik slagen, wijst alles op een geweldadige oplossing der ingewikkelde toestand. Zwakke kapitalisten en landen moeten verwijderd worden om de sterken in staat te stellen hun bestaan te verlengen.

Om tegen deze toestand opgewassen te zijn, bereidt ieder land zich op de komende slachting voor en streeft voor alles naar onafhankelikheid op de grondstoffen en levensmiddelen betreft en wapenindustrie is het meest winstgevende beleggingsgebied. Onder deze omstandigheden worden de bovenbeschreven pogingen tot nationalisatie en staatskontrolle noodzakelik. (International Council Correspondence, Augustus 1937)

VERANTWOORDING VAN DE BIJDRAGEN OVER OKTOBER EN NOVEMBER VOOR DIT MAANDELAAD DER RADENBEWEGING.

K.W.	25	D.A.	10	N.P.	40	H.J.	25	J.H.	25	K.B.	10	L.S.	10	M.B.	10	B.F.	20	J.S.	20	J.R.	25
L.B.	5	vdH	10	N.N.	1.50	W.C.	B.10	W.R.	5	B.25	W.5	W.K.	25	H.25	S.L.	10	Th	25	vdL	50	
J.H.	50	F.Z.	10	T.L.	20	F.Z.	10	R'dam	200	vdL	5	J.A.	50	F.135	Z.15	D.K.	250	vdZ	to		
H.E.	G.D.	J.	to	Z.	250	A.P.	100	vdL	100	B.V.	50	F.Z.	10	Rtdam	200	dHaag	40	G.v.N.	10		
T.B.	15	Zijl	155	J.T.	10	vh10	Elf.	20	H.B.	25	C.N.	5	B.5	F.1.5	Tr.	10	H20	Gov.	5		
Str.	20	Bor.	25	Br.	15	Wijn.	5	W.K.	25	Slot.	10	P.V.	5	W.W.	5	vdL	5	G.M.	5	F.A.	10
J.J.	5	H.G.	10	T.	20	B.B.	10	D.A.	20	E.L.	50	J.H.	45	M.B.	10	H.J.	5	J.H.	10		
L.S.	15	K.B.	5	W.P.	5	Samen		fl.15.05													
J.H.	55	H.5	Z.150	S.100	A.P.	100	H.N.	250	Totaal fl.21.65												

HET POSTGIRONUMMER VAN DE GROEP IS 316779

Deze rekening werd geopend om alle lezers in staat te stellen hun geldelike steun voor deze propaganda toe te zenden. In het bizonder denken we hierbij aan die kameraden, welke de persdienst per post krijgen toegezonden en met wie we overigens helaas nog geen kontakt hebben. Aan hun langgekoesterd verlangen is voldaan, want nu weten ze waar ze hun bijdragen kwijt kunnen. Zij, die wel kunnen, maar niet willen steunen zullen het blad wegens gebrek aan belangstelling niet meer ontvangen. ZIE GINDS KOMT DE GIRO UIT AMSTERDAM AAN..VELE GROTEN HAREN 'N KLEINTJE.

In aansluiting op het hoofdstuk over de investering uit
 wat de Russische Revolutie is geworden door von Laten te
 nu een artikel volgen over de veelverheerlijkte loontoeslag.
 Men herleze het voorwoord in het Oktober nummer.

Het is in feit, dat elke fabrieksdirecteur in zijn berekening van
 de kosten bij iedere roebel aan loon 30 kopiek weegt in de rubriek
 "maatschappelijke verzekering". De vraag, die ons interesseert is: at
 voortgevoerd worden die 30%, waar blijven ze en wie profiteert ervan?
 Er bestaat geen openbare begroting welke de verdeling van deze 30%
 toon, die van het arbeidsproduct wordt afgetrokken, opgeeft. Men zou
 dan het gedeelte weten, dat verdwijnt aan de "proletarische" regering.
 Wij zijn dus genoodzaakt enkel over de "goedgekeurde" begroting van
 de maatschappelijke verzekering te spreken. Deze werd over 1935 gepubli-
 ceerd in de Izvestia van 9 Juli '36 en naar totaal van 285 milliard be-
 wijst, dat de helft van de afgetrokken gelden niet voorkomt, want 30%
 van de salarissen bedraagt TWAALF milliard. Volgens Lénine, Frade van
 Leningrad 26-12-'34 was de som der salarissen 40 milliard.

I) Betaling van ziekte- en ongevalverlof, jaarvakantie
 (in duizenden roebels)

1.023.600
 993.840
 Totaal 1.017.340

II) Openbaar onderwijs, bewaarscholen, studiebeurzen
 verbijsplaatsen, parken en sportparken
 88.400
 992.500
 Totaal 1.720.040

III) Verpleging en geneesmiddelen, bouw en onderhoud
 van ziekenhuizen
 1.709.160
 455.750
 Totaal 2.164.910

Algemeen totaal 5.902.300

Bij ziekte of verwonding heeft de arbeider naar de eerste dag recht
 op verzekeringsondersteuning, op voortvarende, dat hij niet in staat tot
 werken is bevonden door de speciaal door de fabriek benoemde dokter.
 De van zijn woonwijk, de vrije keuze te verdienen. Degene, die een
 hield op het werk markeert en geen vrije keuze kan tonen dat hem iets
 markeert, wordt ontslagen als "deserteur van het arbeidsterrein". Tot aan
 met 5 jaren plan had iedere zieke recht op salaris, maar toen men voor
 alles het kapitalisme wilde voorbijsterven ging men deze voorziening
 desbetreffend er was een controle post geopend; de diplomatieke
 De ondersteuning loopt van de helft tot het volle salaris al naar
 de positie van de zieke. De ongeschiedkundige kritiek niet meer dan de
 heeft gedurende 30 dagen, daarna 2/3. Als hij in het vakverbond gaat
 kan hij, indien hij minstens 2 jaar gewerkt heeft in een fabriek of
 drie jaar in een ambacht, vanaf het begin het volle en bij korter tijd
 2/3 van het salaris. Dit is een middel om de arbeider aan zijn werkplaats
 te houden en voordelig als er een toevloed van nieuwe werkers is.

De georganiseerde seizoenarbeiders (in de bouwvakken: men bouwt in
 de vijf wintermaand bijna niet) ontvangen al naar hun oefentijd 3/5
 of 5/4 gedurende 20 dagen, daarna 100%, maar niet langer dan 75 dagen,
 terwijl de anderen ontvangen tot ze her-
 steld zijn of invalide worden verklaard.

ZIEKTEUITKERING, VAKANSIE
 EN PENSIOEN.

De "oudarmike" en de gedekeerde hebben
 enig voordeel, want zij ontvangen vanaf
 het begin 100%. Wat de mijnwerkers betreft
 deze hebben slechts recht op 100% (hoe lang hun oefentijd ook is) als
 zij zonder mankeren aan hun normen zijn gekomen gedurende de laatste
 twee maanden voor het ongeluk of de ziekte. Dit direct verband tussen
 werktempo en hoogte der uitkering is een nieuwtje van het "socialisme"
 evenals het verband tussen het recht om te leven en de discipline van
 het werk. Want degene, die de fabriek heeft verlaten zonder toestemming
 van de direksie of werd weggestuurd met een "motief" (wegens te weinig
 discipline) heeft geen recht op maatschappelijke verzekering en verliest
 bij nieuwe aanstelling zijn vroegere oefentijd.

De hoogte der ondersteuning wordt berekend naar het gehele salaris,
 de toeslag inbegrepen, maar de feestdagen worden niet betaald.
 Vroeger kon men geen hoger ondersteuning krijgen dan 300 roebel per
 maand en de grote salarissen waren er dus slecht aan toe. Nu is er
 alleen voor de ambtenaren een grens, maar de arbeiders en de specia-
 listen van techniek, handel, industrie, landbouw en rekenkamer alom
 de gedekeerde hebben geen maximum. De verschillen in salaris zotten
 zich voort op elk gebied der maatschappelijke verzekering.

De jaarlijkse vakansie voor iedereen en de rust voor kraamvrouwen
 zijn veroveringen der revolutie, waar men niet op 'n dergelijke manier
 aan durft komen. Iedere arbeider heeft dus recht op 12 werkdagen met
 behoud van loon; de ongezonde beroepen 24 dagen, waarvan ook de specia-
 listen en verantwoordelijken profiteren, zeker vanwege de grote energie
 die zij besteden aan het regeren over anderen.

Voor de 5-jarenplannen was twee weken vakansie ongeveer gelijk aan
 4/ van een salaristoelage, waarvan de waarde veel hoger was dan nu.
 Tegenwoordig zijn die 4% meer dan vereffend door baas Staat door de 10%
 loningbelasting, die al jaren lang van het loon wordt afgehouden.
 De lage lonen van de onderste laag: de arbeiders en lagere ambto-
 naren lijden zo onder de toestand, dat men ze vaak moet dwingen om van
 hun vakansie gebruik te maken. De voortdurende ellende dwingt de vader
 te smeken om verlof om tijdens de vakansie te blijven werken om tenmin-
 ste eens in 't jaar zijn loon te verdubbelen. Omdat men zich aan de
 strenge wet houdt, wordt dit "geluk" slechts zelden toegestaan.
 Gedurende 56 dagen voor en 56 dagen na de bevalling heeft een ver-
 kende vrouw recht op betaalde rust of zo arbeidster, ingenieur of te-
 noelspeelster is. De belangrijkheid en noodzaak hiervan zal niemand
 ontgaan, die weet, dat het loon van de man zo onvoldoende is geworden
 dat 40% van de arbeiders, vrouwen zijn, die er het zware werk van de
 huishouding hebben bijgehouden.
 In theorie heeft men recht op pensioen als men niet meer in staat
 is om te werken, in praktijk werkt men zolang men kan al is men 70.
 Een arbeider met een loon van 100 roebel per maand veert weinig voor
 'n pensioen van 25 of 50 roebel als het zwart brood 0.85 roebel per
 kilo kost en het tarwebrood 1.70 roebel. Wij konden grijsaards in Mos-
 kou, die vijftig jaar in dezelfde fabriek hebben gewerkt en nu 35 r.
 per maand pensioen ontvangen: de prijs van twee kilo beter.

De gepensioneerden zijn van geen nut voor de overwinning der superieure techniek en grandioze industrieën zo zijn niet sterk genoeg om hun nood te laten gelden en daar de schaarste het menselijk gevoel heeft afgestompt zijn zij misschien de ergste parias van het regiem. Het lage salaris en de voortdurende inflatie hebben hen niet veroorloofd een kopeke voor de oude dag ter zijde te leggen.

De bureaucratie der pensioenzaken is ingewikkeld en voelend onstuurt de mensen vaak van het kasje naar de muur en laat ze nogmaals hun povere aalmoes "vordionen". Het instituut voor wetenschappelijk onderzoek en navorsing voor invaliditeit houdt zich alleen bezig met aan de invaliden hun pensioen te betwisten.

"Vier jaar ervaring tonen ons, dat bijna alle invaliden in staat zijn om te werken en wij houden ons speciaal bezig om ze weer aan het werk te brengen. De wetenschap geeft aan het woord invaliditeit een zeer betrekkelijke betekenis en veroorlooft ons een groot gedeelte der invaliden weer in de produktie te brengen" Izvestia van 17-9-'34.

Toen de gepensioneerden uit ellende de "gunst" vroegen, tegen betaling in de goedkope fabrieksetzaal te mogen eten antwoordde het vakver.orgaan in 1933: "Als ge uw lot wilt verbeteren, kameraden, komt aan het werk; we zullen voor u enkele gemakkelijke baantjes vinden, overigens is het onmogelijk u de maaltijd in de setzaal te laten gebruiken; u weet wel, dat dit niet goed gevonden kan worden door degenen, die werken." De portie's waren niet voldoende voor de werkende arbeiders.

Het arbeiderspensioen varieert van 25 tot 50 roebel per maand en een enkele keer meer, alleen enkele stootbrigadiers kunnen 70 tot 80 r. bereiken. Het pensioen is persoonlijk, terwijl aan de weduwen en wezen van vooraanstaande personen van het regiem, de hoge partijverantwoordelijken, professoren en technici pensioenen van 250 tot 1000 roebel per maand en andere voorrechten, zoals het levenslang beschikken over een appartement of een villa voor het gezin van de "aanzienlike", dat door de "socialistische" staat wordt verzorgd. Daarentegen hebben weduwe en kinderen van een arbeider alleen recht op de fabriek en op de kolonie van maatschappelijk steun.

Als men deze twee miljard bekijkt, zijn ze misschien voor zeer nuttige doeleinden gebruikt, maar geen kapitalistische staat heeft het aangedurfd dit aanvulling op het loon te noemen b.v. de aanleg en het onderhoud van parken of sportparken, waar men voor de toegang bovendien nog betalen moet.

Wat te zeggen van de "arbeidersklubs", waar de enig juiste, laatste richtingswijze wordt gepropageerd en waar niemand het recht een mening te verkondigen, die afwijkt van de rechtzinnige? Misschien is het een verzekering tegen ketterij, maar een maatschappelijke verzekering is 't niet. De bewaarscholen heten "kindertuinen", hoewel zelfs een speelplaats niet verplicht is. Behalve voor behoeftigen is betaling verplicht.

Er schuilt een zekere wreedheid in om het op stukloos werken van de moeder gedurende het zogen van haar kind "emancipatie" te noemen.

Een besluit van Stalin zelf was nodig (7-8-'35) om de leerboeken het eigendom te maken van degenen, die ze betaald hebben. Dit moet, evenals voor de schriften door de ouders geschieden. In de Izvestia van 8-8-'35 leest men, dat de staat er nog een voordeeltje aan had. Het gebeurde, dat de school 5 r. per leerling liet betalen en maar 3 roebel aan boeken kreeg. In Moskou betaalt men op de middelbare scholen 24 roebel per jaar per leerling en toch heeft men vaak maar één boek voor 3 tot 5 scholieren.

In Rusland is de toestand van de openbare gezondheid miserabel. Volgens de Izvestia van 6-20-'38 moest de kommissaris van openbare gezondheid Kaminski erkennen, dat in de hospitalen van Moskou, dat nog bevoorrecht is, slechts 6.3 bed per duizend inv. was, terwijl er in 1913 7.4 waren. Slechts 3' der bedden is voor kinderen bestemd. Wij citeren waar de Izvestia van 28-2-'36: "er zijn in de USSR meer dan 500.000 kinderen, die lijden aan rachitis, verlamming en andere ziekten van ernstige aard en toch is er bijna geen enkele inrichting om ze te verzorgen. In Moskou, waar er officieel 5000 zijn, staan slechts 65 bedden ten dienste en is geen speciale inrichting. Toch schaamt men zich niet om zo'n ellende "aanvulling op het salaris" tencemen. Zeker, de maatschappelijk verzekerde en zijn familie hebben recht op verzorging, geneesmiddelen en gratis ziekenhuisverpleging, maar dan moet men er bij zeggen, dat de hogere verzorging worden in inrichtingen als die van het Kremlin, waar alle krachten op medies en chirurgies gebied aanwezig zijn, terwijl de arbeider niet op het vrije keuze van arts heeft verloor, maar ook is aangewezen op de behoeftigen-verpleging, waar men van buitenaaf pakjes roggebrood nodig heeft om het daar te kunnen uithouden.

DE RUSTHUIZEN EN BADPLAATSEN. De rusthuizen, sanatoria en badplaatsen hebben dit gemeen, dat ze rustiger en geriefliker zijn naarmate men minder tot het gemene volk behoort. Men ademt wel over dezelfde goede lucht, bruint zich in één zon en baadt zich in dezelfde Zwarte zee, maar dit is alleen omdat wetenschap en techniek er nog niet in geslaagd zijn hierin klasseverschil te maken.

Aan de russiese Riviera, de Krim vindt ge te Livadia een vroeger verblijf van de tsaar, dat nu een rusthuis voor boeren is. Welk een revolutionair symbool... en toch het is een rustkazerne geworden. Men kan er niet met z'n gezin komen of z'n buurman kiezen in een slaapzaal van 30 à 40 personen en men kan niet in de omliggende bossen gaan wandelen zonder indisciplinair te handelen, is verplicht aan de politieke lursussen en opvoedende demonstraties mee te doen.

In 1934 werd door de Sovjet-Vakver. een brochure uitgegeven "De rust der arbeiders" met als ondertitel "de taak der vakver. in de maatschappelijke verzekering" bldz.12 "Heel het systeem van arbeidersrust in de USSR dient onmiddelijk de doeleinden van de socialistiese opbouw, de verhoging der arbeidsproduktiviteit en de gezondheid der arbeidersklasse. De rust van onze sovjetarbeider moet bestaan in een juiste samenvoeging en terugkrijging van krachten, de oefeningen voor lichamelijke cultuur maakt hen "klaar voor het werk en de verdediging" daarom zijn er militaire marsen. Dit alles om voor altijd het schadelijke vooroordeel te vernietigen, dat zij van de bourgeoisie hebben overgenomen alsof rust zou betekenen "niets doen" en in tegenstelling staat tot de arbeid. bldz.39 "Het werk van het Instituut van den Arbeid te Odessa berogt, dat de rust niet moet zijn na de arbeid, maar worde veranderd in "de rust vóór de arbeid".

De naive reiziger droomde van de bevrijdende Arbeid en nu stelt men hem voor een arbeid, die hem zelfs tijdens de rust overstelpt. Men laat hem geen tijd om te denken om tot hen zelf te komen, een onderzoekende geest is daar gevaarlijk. Vlug, in naam en met behulp van de "wetenschap"; zet je oogkappen op en laten we druk bezig zijn.

Doch niet allen leven op dezelfde voet, want op enige kilometers afstand kan men zien, met welk 'n minachting de notabelen de Wetenschap van de Rust behandelen. Daar is de eigen kamer, het kleine paviljoen in het park en het gevarieerde menu, het herstellingsoord van de zielen, die de zielen van anderen herstellen en langs strand flaneren of in het park, waar zo door een muur tegen bemoeiziken worden afgezonderd en steeds zorgvuldig hier

WAT U ZEGT: RANGEN EN STANDEN MOETEN ER ZIJN

beschermd. Kortom, alles wat waardevol is in 't "burgerlike" rusten. Men heeft geen kans om gehoord te worden als men met de Livadia-koor over het beroude van deze rustkamers spreekt, waar meer nog dan de discipline, het gebrek, de huichelarij en de wandluizen heersen. Waar de vrije vakantie op het land haast onmogelijk is (de boer verkoopt de weinige produkten, welke de staat hem laat zo duur mogelijk). Blijft er geen andere uitweg over dan te jagen op 'n plaatsje daar.

Hoe wordt deze "georganiseerde rust" verdeeld en hoewel profiteren of van? De een betaalt niets, 'n ander de helft en weer anderen de gehele transport. Anderen betalen ook een deel of het geheel der verblijfskosten. Deze graden hebben niet alleen te maken met de inkomsten van de arbeider, maar zijn niet los te maken van zijn nuttigheid voor het gebied, van de "zuigkracht", waarover hij beschikt en van het geluk.

Ieder jaar ontvangt de fabriek door middel van de vakvereniging een aantal rusthuisplaatsen om te verdelen: gratis, half-betalend en betalend. Bldz. 22 van bovengenoemde brochure toont aan hoe men ze verdeelt: "De vakverenigingsorganen van de fabriek Poetilov, (een geweldige fabriek te Leningrad met 30 à 40 duizend metaalarbeiders) geven hun toestemming slechts aan een kandidaat, na nauwkeurig te hebben nagegaan hoe hij de produktiviteitsnormen is nagekomen, hoe de kwaliteit van zijn werk was en zijn maatschappelijke aktiviteit. Was hij de beste stoetbrigadier? Zoals men ziet heeft deze fabriek DE JUISTE WEG gevonden om degenen te kiezen, die recht hebben op vakansiehuisen, rusthuisen, sanatoria en badplaatsen".

Ieder heeft het recht zich kandidaat te stellen, maar de keuze heeft weinig te maken met je gezondheid. Als je geen "hogere" bent, wees dan tenminste superstoetbrigadier en je hebt enige kans op sukses.

Om het aantal gelukkigen te kennen wonden wij ons weer tot de officiële statistiek. In de door de vakver. uitgegeven brochure over 1932 "Het levenspeil der sovjetarbeiders stijgt" lezen wij op bldz. 64:

	Stranden en badplaatsen	Sanatoria
mijnwerkers	1 op 200	1 op 60
textiel	1 op 435	1 op 140
onderwijs	1 op 1400	1 op 290
lagere ambtenaren	1 op 1660	1 op 500
voor de zware industrie		
over 1934	1 op 380	1 op 114

Wat de algemene cijfers voor alle arbeiders betreft (zonder de boeren) zij geven voor 1932 ong. 1 op 500 voor de stranden en badplaatsen 1 op 140 voor sanatoria en 1 op 20 voor de vakansiehuisen, de overvolle rusthuisen in de onmiddellike omgeving van de stad. Volgens de Izvestia van 1-2-35 gaan de cijfers over '34 hier niet boven, omdat de arbeidersbevolking in die tijd sterk is toegenomen.

Deze officiële cijfers geven de volgende opmerkingen: De Gozinsleden tellen niet mee en als men het aantal der loontrekken den met 3 vermenigvuldigt om het aantal inwoners te verkrijgen, komt men voor een stad als Moskou met 3 miljoen inwoners tot ongeveer 2000, die min of meer gratis van de stranden en badplaatsen genieten, 7000 van de sanatoria en 50.000 van de vakantie in de omtrek. In de werkelijkheid zijn deze cijfers voor Moskou hoger, omdat er ook zoveel wonen, die hoger zijn, dit ten koste van de provincie.

De wijziging, welke de vakansiekolonies voor scholieren zou kunnen brengen (men moet er overigens voor betalen) verandert niets aan de grootte der aangehaalde cijfers, daar het getal 3, waarmede we vermenigvuldigd hebben een minimum voor Rusland is.

Onder de naam arbeider verstaat men zowel in de mijn als in de fabriek, behalve de arbeiders ook hun chefs, technici en kantoorambten. Een bezoek aan de stranden, badplaatsen en vakansiehuisen toont aan, dat op hoe 'n comfortabeler plaatsen men komt, het aantal verantwoordelijken en technici stijgt vanaf 0,0 (zegge en schrijf nul komma nul) in de rustkazernes van de derde rang om bijna 100% te bereiken in de gewilde badplaatsen. De kazernes zijn het deel der benedenlaag en de superstoetbrigadiers. Men heeft de grens van het gratis verblijf niet aangegeven, doch een deel der belanghebbenden betaalt voor dit verblijf.

BESLUIT

Het ekstra-salaris, waarmede men in het Westen zo opschopt is bluf. De 30% salaris, waaruit het zou bestaan, verminderen tot een ongelijke verdoelde 6 à 7% en zijn ontwikkeling laat duidelijk een waardevermindering uitkomen. Dowolke parallel loopt met die van de salarissen.

De rubriek "de pensioenen en schadeloosstellingen" nam in 1929 nog twee derde van de begroting der maatschappelijke verzekeringen in en nu nog maar één derde.

Men heeft het bedrag voor hulp bij ziekten en ongelukken verminderd en de pensioenen streng horzion, terwijl ook de 10% direkte belastingen het levenslicht zagen.

Het ekstra-salaris draagt er toe bij een nieuw begrip ingang te doen vinden: ieder doelt in het gemeenschappelijk bezit... maar ieder profiteert er verschillend van.

In werkelijkheid behoort de hoge funksionaris in het geheel niet voor zijn toekomst te zorgen, want de nieuwe maatschappij verzekert hem zijn voorrechten levenslang.

De maatschappelijke verzekeringen zijn slechts onkolo gunsten, die de almachtige baas Staat toestaat... of niet toestaat. Het is de salmoes, die hij aan de parias geeft, welke hij uitbuit.

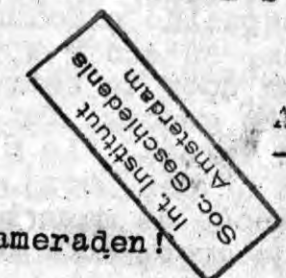
Omdat de nieuwe Molech meer eist dan de oude, wil hij, dat men alles "rationeel" gebruikt, zelfs de zo zelden verkregen vakantie, die hij in naam van de wetenschap verandert in een systeem van politieke opvoeding en van voorbereiding om de produktiviteit te verhogen en voor de soldatendienst.

TEGEN DE OORLOG DER KAPITALISTEN
DE KLASOORLOG DER PROLETARIËRS

De oorlog moet WII voorbereiden.
Het enige dat ons helpt EN WAAR WII DE OORLOG HOOR NIET VAN ONZE
is, onze eigen oorlog te voeren: de KLASOORLOG tegen onze uitbuiters.
Dit naar voorbereiding doorkruisen. Het afschieten of "er niet van mee
Om ons tegen deze oorlog van het kapital te verdedigen, moeten
de oorlog ook in ons belang is, dus in het belang van kapital en arbeid-
de oorlog populair maken. Ons het geloof en het gevoel instemmen, dat de
zif niet slagen op het voornamste punt: IN ONZE HOORDE. Zif moeten
De oorlogvoorbereiding der kapitalisten zou geheel mislukken, als
minking en dood.
Wij zif in het betalen; nu met onze ellende en straks met ver-
Wij, arbeiders zif in het materiaal, waarmee gespeeld en dat geoor-
hoort alles bij elkaar als onderdeel van het grote spel om de macht.
Van "democratie" of "socialisme" van socialdemocratie of socialisme, het
Ling kunnen komen en al de openlike en bedekte nationalistische ketel-
Extra miljoenen voor bewapening en proclameren, die plots-
om de bommen op onze huizen en hoofden te krijgen.
toe de ongewapende bevolking wordt gedwongen betekenen, dat we ooren-
maakt van grote hoogte hun bommen laten vallen. Dus de oelingen, waar-
niet met grote juistheid op de middelste belangrijke punten kunnen wiken.
bereikt te allen, dat de bommenwerpers niet laag kunnen vliegen en dus
Wat men met afweertgeschut en het "donker" maken van "grote stad
De oorlog in Spanje en Olnie bewijst het.
de laatste maanden onder elkaar zif, zeggen zo dat mogelijk.
Loren. Afweert van een lichte oorlog op een grote stad te mogelijk, als
non heeft lichteoorlogen gehouden. Zelfs de naam van een
moort en start voor het KAPITAAL.
van alle heersers: ons te maken tot gewillig kammenvoer, dat recht,
reiders hebben soms nieuwe namen, maar dat ze DOEN in de oude zwaard-
Enkele leuzen zif veranderd en de handlangers van de oorlogvoerb-
"Voor de democratie" "Tegen het fasisme" "Voor het fasisme"
"Voor het vaderland" "Afweert" "Voor onze onafhankelijkheid"
Zif ons, arbeiders bezwanden en bellegen met leuzen als:
DE OORLOG DIE ZIF VOORBEREIDEN EN VOEREN is alleen mogelijk, doordat
miljoenen "vreemde" arbeiders van de andere bende
Lichtalende "zif" miljoenen arbeiders in de dood griff tegen de
DE OORLOG DIE ZIF VOORBEREIDEN EN VOEREN bestaat hierin, dat elke
uitbuitingsgebied zover mogelijk uit te breiden.
mogelijk deel van het wereldproletariaat in hun macht te krijgen en hun
DE OORLOG DIE ZIF VOORBEREIDEN EN VOEREN gaat er om een zo groot
non een uitbuitingsgebied te krijgen of te houden.
ter te starten. Als geweldige roofmoord en zwaardrijst tracht elk van
Ivanale in 1914 staan de kapitalismachten weer gereed om ons in de oor-

LUCHTVAHEROEFENINGEN
PROLETARISATIEGROEPEN
EXTRALIBERALE OORLOG

GROEPEN VAN INTERNATIONALE
COMMUNISTEN, HOLLAND.

Aan alle revolutionaire arbeiders!

Kameraden!

De tijd van revolutionaire massabewegingen nadert snel. De
heksenketel van Midden-Europa, waar reeds eenige jaren achtereen een
slepende burgeroorlog dagelijks zijn slachtoffers eischt, is de smeul-
lende haard van massaal proletarisch verzet en van de proletarische
revolutie. En ook in de West-Europese landen heeft de diep
doorvretende crisis belangrijke steunpunten van het kapitalisme doen
vermolmen. Er is daarom mee te rekenen, dat massale bewegingen inter-
nationaal over Europa voortgolven.
De tijd van revolutionaire massabewegingen nadert snel. We
weten, dat vele revolutionaire arbeiders op dit punt erg twijfelachtig
zijn. Velen worden moedeloos, als ze zien, hoe de arbeidende klassen
geen spoor van verzet toonen, hoewel de kapitalistische klassen ze diep
in het moeras van de armoede en de verdere verslaving storten. Ze spre-
ken voortdurend van een laffe, lamdige arbeidersklasse, die maar
alles slikt. Deze moedelozen of ongeduldigen geven zich niet voldoende
rekenschap van het feit, dat de revolutionaire zelfbevrijding zich
door de ontzaglijke macht van de bezittende klassen alleen schoksgewijs
kan ontplooiën. Kleine bewegingen beginnen niets tegen het wapengeweld
van de heerschende klassen. Bij de huidige machtsverhoudingen kan een
proletarische beweging alleen massaal zijn, of ze is niets. Als de ar-
beiders niet in verzet komen, is dat daarom niet door hun lafheid, maar
wel door de ontzaglijke moeilijkheden, waar ze tegenover staan.
De moeilijkheid van massabewegingen schuilt in de eerste
plaats daarin, dat ze niet gemaakt kunnen worden. Geen organisatie, al
is ze nog zoo omvangrijk, kan ze oproepen. Ze worden gedragen door het
zelfstandig ingrijpen der arbeiders, die hier of daar in staking gegaan,
hun makkers uit andere bedrijven, uit andere industrieën in de strijd
betrekken, om zoo een algemeen klassefront tegen kapitaal en staat te
vormen. Ze kunnen niet van boven af georganiseerd worden, maar berus-
ten op het zelfstandig, op eigen initiatief handelen der arbeiders, wat
zijn collectieve uitdrukking vindt in de zelfstandig gekozen comité's
van actie of ARBEIDERSRADEN.
De voorwaarden, waaraan massabewegingen gebonden zijn, bepa-
len volkomen onze houding in de klassenstrijd. De propaganda is helder
en voor ieder begrijpelijk: DE MASSABEWEGING IS HET CENTRALE PUNT. Het
beroepsfront voert tot niets. Voorwaarde voor de strijd tegen kapitaal
en staat is het klassefront. Maar dit is alleen te bereiken door het
zelfinitiatief der arbeiders, dus buiten de organisatie's om. De leiding
kan alleen bij de arbeiders door hun Raden liggen.
Dit besef dringt steeds meer bij de revolutionaire arbeiders
door, wat bijv. daaruit blijkt, dat er telkens weer groepen ontstaan,
die de propaganda voor de zelfbeweging door middel van de Raden ter
hand nemen. Deze groepen blijken tot nu toe echter niet stabiel te zijn,
want na korte tijd verdwijnen ze meestal weer. De oorzaak daarvan is,

dat ze geen klare voorstelling van werkelijke massabewegingen hebben. Overtuigd van onze zwakte, neemt men niet de strijd voor het groote doel als middelpunt der propaganda, maar stelt men bepaalde eischen op. Ze richten zich op een beperkt doel als strijdprogram, en dan roepen ze de massa's op, deze eischen onder zelfgekozen leiding door te zetten. In de werklozenbeweging hebben we hiervan voorbeelden genoeg. Deze groepen meenen, dat massabewegingen "gemaakt" kunnen worden, als maar de juiste eischen geformuleerd zijn. Maar dan blijkt na een poosje, dat ondanks het heldhaftig optreden van een kleine kerntroep de massabeweging toch niet ontstaat en daarmee zakt dan meteen de groep voor de Radenpropaganda tevens weer in elkaar.

Deze voortdurende pogingen, om tot een Radenbeweging te komen, mogen we in hun beteekenis niet onderschatten. Het is een telkens opnieuw zoeken, omdat men het zoekt in het kleine, in hervormingspolitiek, en niet direct in het groote, de algemeene propaganda voor het communisme op de grondslag der Raden. Toch zou het van groot belang zijn, als er overal in de bedrijven vaste kernen voor de propaganda der massabeweging voorhanden waren. En daarom dringen we er bij dergelijke formatie's met de meeste nadruk op aan, dat ze een gemeenschappelijk algemeen program voor hun werkzaamheid binnen de arbeidersklasse vormen. De verschillende groepeerings moeten daarmee volstrekt nog niet organisatorisch verbonden te zijn. Het komt slechts aan op een gemeenschappelijk algemeen richtsnoer van handelen. Een gemeenschappelijke grondslag vereenigt deze kernen dan, waarbij in de loop van de tijd een organisatorische verbinding vanzelf uit het gemeenschappelijk handelen voortvloeit.

Gezien het feit, dat er telkens weer revolutionaire groepen voor de Radenpropaganda ontstaan en verdwijnen, meenen we goed te doen, de meest elementaire eischen van de klassenstrijd bij de huidige machtsverhoudingen in een aantal stellingen te formuleeren. Dit algemeene richtsnoer van handelen zou dan het kristallisatiepunt kunnen zijn voor eventuele nieuw-vormingen.

STELLINGEN OMTRENT REVOLUTIONAIRE BEDRIJFSKERNEN.

1. Doel.

1. De revolutionaire bedrijfskernen voeren in de bedrijven de propaganda voor de omverwerping van het kapitalistische productiesysteem en voor de doorvoering van de productie voor de behoeften op de grondslag van de associatie van vrije en gelijke producenten: het beheer en de leiding van alle maatschappelijk gebeuren in handen van de arbeiders zelf door middel van hun bedrijfsorganisatie's en Raden.
2. In deze strijd kan de arbeidersklasse alleen overwinnen, wanneer ze in door de arbeiders zelf geleide actie's als Eenheid tegen de ontzaglijke economische macht van de bourgeoisie (trusts, monopolie's) en haar politieke macht (de staat) optreedt. De klassenstrijd zelf is de voedingsbodem, waaruit deze Eenheid in willen, denken en handelen om de productiemiddelen aan de bourgeoisie te ontrukken en haar staat te vernietigen, opgroeit. Het opstijgen tot deze Eenheid is de wezenlijke inhoud der komende klassebewegingen.
3. Het vernietigen van de staat is het doorvoeren van de beginselen van de Commune van Parijs (1871). Het "stuk slaan" van de staat is de opheffing van het oude, de arbeiders vijandige beambtenapparaat

en de militair-burocratische kaste der bourgeoisie, die als zaakwaarnemers van de bourgeoisie over de massa's heerschen. Het "stuk slaan" van de staat is het onder verantwoordelijkheid naar beneden stellen van alle functionarissen. Zooda de arbeiders zelf hun organisatie's moeten beheerschen, zooda de bestuurders niet anders dan de uitvoerende macht van de wil der arbeiders moeten zijn en dus naar beneden verantwoordelijk, zooda moeten de functionarissen in het maatschappelijk leven niet anders dan de wil der arbeiders tot doorvoering brengen. Dit is alleen mogelijk, als de arbeiders zelf, eventueel door middel van hun B.O.'s en Raden, het recht van bevoemen en terugroepen van alle functionarissen aan zich houden. Alle algemeene arbeidsregelingen en algemeene maatregelen zijn dan de taak van de Radenorganisatie, die uit de B.O.'s opgroeit. Daarmee is dan het eigenmachtige, van de massa's afgesloten en over de massa's heerschende beambtenapparaat opgeheven en zijn de maatschappelijke functie's tot een levend deel van de massa's geworden: het beheer en de leiding van het maatschappelijk leven is op de massa's zelf overgegaan.

II. De komende strijd.

1. Het standpunt van de revolutionaire bedrijfskernen in de praktische klassenstrijd wordt volkomen gedragen door het beginsel van de proletarische revolutie: het beheer en de leiding van alle maatschappelijk gebeuren moet in handen van de arbeiders zelf rusten. Van dit gezichtspunt uit verschijnt het oude twistpunt, of de revolutionaire arbeiders loonstakingen als zijnde reformistisch moeten verwerpen, in een nieuw licht. Van dit gezichtspunt uit blijkt, dat het vraagstuk fout gesteld is en dat daarom ook niet het juiste antwoord gegeven kan worden. Het wezen van de komende klassenbewegingen is het opwentelingsproces naar de zelfstandige doorvoering van wat in de arbeidersklasse zelf leeft, de ontwikkeling van het zelfbewustzijn en het zelfhandelen. De revolutionaire bedrijfskernen trachten daarom steeds dit "principe van de Commune van Parijs" bij alle bewegingen der arbeiders door te voeren. De inhoud dezer bewegingen, of het gaat om het arbeidsloon of om andere eischen, kan door de revolutionaire kernen niet bepaald worden. Daarom zijn deze kernen geen plaatsvervangers van de oude vakbeweging: het verbeteren der arbeidsvoorwaarden ligt in het geheel niet op hun terrein.
2. In deze strijd om de "eigen leiding" zal de arbeidersklasse alle oude arbeidersorganisatie's tegenover zich vinden. De oorzaak daarvan ligt in het feit, dat in al deze organisatie's de bourgeoisie-verhouding van leiders tot massa overheerscht. Bovenaan staat de leiding, die de inhoud, maar vooral de gang der bewegingen bepaalt. Bedoelde organisatie's hebben een beambtenapparaat ontwikkeld, dat van de massa der leden afgescheiden is en een zelfstandig leven voert. De verantwoordelijkheid der verschillende functionarissen geschiedt nooit "naar beneden", maar steeds "naar boven". Het recht van bevoemen en ontslaan van functionarissen is niet aan de massa, maar berust in de hogere regionen, die alle functie's in het organisatie-apparaat doen innemen door personen, die zij voor hun leiderspolitiek geschikt achten. De organisatie's van de oude arbeidersbeweging vertoonen daarmee dezelfde karaktertrekken als de staat. Het "stuk breken" van de staat beteekent daarom meteen het "stuk breken" van deze organisatie's. Daarom verzetten ze zich met hand en tand (en met de mitrailleur als 't moet!) tegen een proletarische revolutie, evenals de bourgeoisie. Daarom vindt de bourgeoisie in de oude arbeidersbeweging haar stevigste steunpunt tegen een proletarische revolutie.

3. Uit deze toestand blijkt, dat er geen wezenlijk verschil is tusschen de strijd om de directe doorvoering van de proletarische revolutie en de praktische klassenstrijd, die zich rondom het arbeidsloon beweegt. De strijd, om de beginselen der "eigen leiding" in iedere beweging te leggen, is in wezen een strijd om het communisme zelf.

III. De "wilde staking".

1. De vakverenigingen vormen een der belangrijkste steunpunten der bourgeoisie tegen een proletarische revolutie. Volkomen vastgelopen in de samenwerking tusschen kapitaal en arbeid langs de weg der collectieve contracten, zijn ze geheel met het kapitalisme ~~ver~~vergroeid. Onmachtig om met de beroepsorganisatie's de strijd tegen het moderne trust- en monopoliekapitalisme te beginnen, kunnen ze er niet eens aan denken, zich tegen de verarming der arbeidersklasse te verzetten, zonder hun organisatie zelf op het spel z te zetten. En waar uit de arbeiders zelf bewegingen opkomen, om de strijd tegen het kapitaal aan te binden, scharen ze zich direct aan de zijde der ondernemers, omdat deze beweging voor hen net zoo gevaarlijk is als voor de bourgeoisie.

Deze bewegingen, die uit de arbeiders zelf voortkomen, doen zich bijna altijd voor in de vorm van de "wilde staking". De vakverenigingen breken deze wilde stakingen direct kapot, waartoe ze, al naar de omstandigheden, verschillende methoden toepassen. De voordeeligste methode voor hen is, de leiding der staking over te nemen, waarna ze een overeenkomst met de ondernemers aangaan en de staking eenvoudig opheffen. Lukt dit niet direct, dan verplichten ze hun leden tot onderkruiperswerk, om zoo de staking te breken.

2. Het is van groot belang, het verloop van deze wilde stakingen na te gaan. En vragen we ons na afloop der beweging ernstig af, welke methode de beste uitwerking had, het "overleg" der vakverenigingsbonzen in de directiekamer der ondernemers, of de wilde staking// onder leiding van een stakingscomité uit de arbeiders, dan is in de praktijk gebleken, dat beide meestal naar de nederlaag voerden. De wilde staking zakte na eenige tijd in elkaar, waartoe het wroeten der vakbeweging, die geen middel onbeproeft liet, om de arbeiders de nederlaag te bezorgen, voor geen gering deel bijdroeg.

Toch ligt hier niet de werkelijke oorzaak van de nederlaag. De hoofdoorzaak ligt hierin, dat de wilde staking nog in het allerderste stadium harer ontwikkeling is. Bij het duidelijke bankroet der vakbeweging zetten de arbeiders nog maar de eerste stap naar het zelfhandelen. Maar ze blijven voorloopig feitelijk nog in de banen der oude vakbeweging, voor zoover het de "beperkte" beroepsstaking betreft. Juist zooals de vakverenigingen een enkele keer nog wel eens doen, leggen ze een deel van een bepaalde industrie stil, om hiermee het kapitaal tot concessie's te dwingen. Nu moge dit in enkele gevallen succes hebben, in het algemeen echter, vooral bij grotere conflicten, voert het evenals bij de vakverenigingen tot de nederlaag. De "eigen leiding" is dus volstrekt geen toovermiddel, dat de overwinning verzekert. De zaak is deze, dat geen beperkte staking (de zuiver tot zekere tak van bedrijf begrensde) in de huidige tijd van trustkapitalisme iets tegen de bourgeoisie uitricht. De bonzokratie van de vakbeweging weet dit heel goed en daarom begint ze er niet aan.

3. De revolutionaire bedrijfskernen hebben daarom tot taak, het "beroepsfront" in een klassefront om te vormen; ze moeten er naar trachten, iedere staking terstond op andere takken van bedrijf te doen

de arbeiders vijandige beambtenapparaat

overslaan. Deze stakingstaktiek is alleen mogelijk, als de vakorganisaties uit de leiding van de staking geweerd worden, omdat de vakvereniging daartoe onwillig en onmachtig is. Ze is onwillig, omdat haar apparaat volkomen op het "overleg" tusschen kapitaal en arbeid is ingesteld; ze is onmachtig, omdat ze door de collectieve contracten aan handen en voeten gebonden is en bij uitbreiding der beweging terstond op onwettig terrein komt, zoodat haar bezittingen gevaar lopen.

IV. De drijfsorganisatie en bedrijfskern.

1. De revolutionaire bedrijfskernen richten hun werkzaamheid geheel op het als één man doen optreden van de bedrijfspersoneelen zelf, los van iedere partij of vakvereniging. Ze vorderen de personeelen op, zich niet te laten verdeelen door de versplinterende geest der verschillende diplomaboekjes, maar gemeenschappelijk hun houding in de strijd te bepalen. Hier moet dus door iedere arbeider afzonderlijk de strijd gestreden worden tusschen de partij- of vakverenigingsdiscipline en de klassesaamhoorigheid. Overwint de klassesaamhoorigheid, komt het tot een gesloten strijdfrent, dan is daarmee de van de bourgeoisie geerfde leiderspolitiek overwonnen en de eigen klassepolitiek treedt in haar plaats.

2. Gaan de arbeiders op deze wijze georganiseerd in de strijd, treden ze dus georganiseerd volgens het bedrijf op, dan vormen ze op dat oogenblik een drijfsorganisatie, die een werkelijke klasseorganisatie is. Deze B.O.'s voeren de strijd; ze beslissen over de strijdmatregelen in de stakingscomité's, voeren eventuele onderhandelingen met de ondernemers en sluiten zelf de strijd af.

3. Deze klasseorganisatie's moeten niet verward worden met de bedrijfskernen. De kern is niet de vertegenwoordiger van de klasse: ze is niet als zoodanig gekozen en kan daarom niet de leiding van een staking op zich nemen. Voor zoover leden van een kern in de stakingsleiding zitting hebben, zijn ze daar alleen als arbeiders, die door het personeel als zoodanig aangewezen zijn.

4. Na afloop van de strijd valt de B.O. uiteen, doordat de arbeiders niet meer volgens het bedrijf georganiseerd als eenheid naar buiten optreden: de vakverenigings- en partijdiscipline sorteeren de arbeiders weer in de verschillende hokjes. Wat blijft, is de revolutionaire bedrijfskern, die steeds klaar staat, opnieuw een beroep op het klassegevoel te doen.

5. De B.O. als uitdrukking van de eenheid der arbeidersklasse zal dus vóór de proletarische revolutie telkens weer verdwijnen, om pas bij het beslissende keerpunt in de machtsverhoudingen de blijvende organisatievorm der arbeiders te zijn. De arbeiders treden dan los van iedere partij of vakvereniging op als productie-eenheid en bouwen door hun netwerk van verbindingen de associatie van vrije en gelijke producenten.

STELLINGEN OMTRENT PARTIJ EN DICTATUUR.

I. De kentering in de oude traditie's.

1. De traditie's van de oude arbeidersbeweging zijn historisch gegroeid; ze zijn het resultaat van een vroegere periode, waarin met de "oude, beproefde taktiek" voordeelen te behalen waren. Een paar generatie's hebben deze taktiek met succes toegepast, waardoor deze strijdwijze nu nog als ervaringswaarheid in het bewustzijn der massa's is neergelegd. Eerst een heele reeks nederlagen, zoals we die in de afgelopen 10 jaar geleden hebben, kan bij de jongere generatie de nieuwe waarheid ontsluiten. Daarom ontstaat in de huidige periode de strijd binnen de arbeidersklasse, om de gehoorzaamheid aan de vak-eenheidsleiders en de politieke partijen te verbreken en de strijd door solidariteitsbewegingen op andere groepen te doen overslaan. We zijn daarmee geraakt in de overgangsperiode naar het zelfstandig optreden der massa's.
2. Deze kentering openbaart zich niet direct in de klare vormen van de strijd om het zelfhandelen der massa's, maar ze blijft voorloopig nog met belangrijke deelen van het oude vermengd. Toch krijgen ook hier de andere opvattingen een andere organisatorische neerslag: de OSP, RVO en IIIe Internationale. Deze formatie's komen overeen in de erkenning, dat met de beperkte beroepstaking de klassenstrijd niet meer te voeren is en dus eischen ze van de vakverenigingsbesturen, dat deze de staking uitbreiden. Deze formatie's komen ook nog alle overeen in de oude, traditioneele opvattingen omtrent de leiding van klassebewegingen, die ze in handen der vakverenigingen of in die van hun partijburo's willen leggen. Dit zijn echter nog halfslachtigheden uit de kenteringsperiode, die in een doodlopend slop voeren. Een strijdbaar klasserfront kan alleen ontstaan, als de stakende arbeiders zich in verbinding met de werklozen op eigen initiatief de arbeiders uit andere branches in de beweging betrekken, door zich massaal naar die andere bedrijven te begeven.
3. De oude, traditioneele verhouding van massa tot leiding is nog een afspiegeling van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen, waar heerschers en beheerschten, heeren en knechten, de hogere ~~en~~ instgevers en de lagere uitvoerders, de vanzelfsprekende sociale verhouding is. In de klassenstrijd voert dit tot een overschatting van de individuele macht, het individuele kunnen, van de leiders en het onderschatten van de psychische zelfbeweging der massa's. Daarom richten dergelijke organisatie's hun doel op het vormen van een massapartij, aangevoerd door een bewuste, revolutionaire leiding, waarbij deze dan de gang en de inhoud der beweging bepaalt. De massa's vormen het "materiaal", waarmee de leiders het bevrijdingswerk volbrengen.

II. De leiderspartijen en de revolutie.

1. Bij deze z.g. revolutionaire massapartijen vindt deze bevrijding der arbeidersklasse haar korte formulering in: "HET SOCIALISME NU!", waarmee men dan bedoelt, het doorvoeren van een staatskapitalisme, meer of minder naar russisch model. Daarom wordt de russische industri-

...isatie door staatsexploitatie neewel door de OSP als door de IIIe Internationale als de opbouw van het socialisme uitgegeven. Naar deze zienswijze moet een massabeweging de heerschende klassen ten val brengen, waarna een regering van "Arbeiders en Boeren" het bewind in handen neemt, de grootbedrijven onteigent en aan de staat brengt. De leiding van het economische leven gaat dan op de staat over, die echter alleen werken kan, als hij de massa's beheerscht. Voor de oude arbeidersbeweging is de beheersching van de Arbeid niet anders dan de georganiseerde beheersching der loonarbeiders. Uit deze opvatting van "Het Socialisme nu!" wordt dan ~~ook~~ ook de houding der IIIe Internationale geboren, om nu reeds iedere organisatie van revolutionaire arbeiders, die zich niet aan haar leiding onderwerpt, te vernietigen. Uit deze opvatting wordt ook de leiderstyrannie van de leiders tegenover de leden der eigen organisatie verklaarbaar. Zoals de leiding van de IIIe Internationale een absolute en blindelingsche gehoorzaamheid van haar leden verlangt, ~~zo~~ zoo verlangt ze de absolute onderwerping der geheele arbeidersklasse aan haar leiding, als ze onder het mom van "de dictatuur van het proletariaat" tot regerende partij geworden is.

2. Een proletarische revolutie in de hoog-kapitalistische landen geraakt echter met een "socialiseerende" arbeidersregering direct in onoverbrugbare tegenstelling. De "arbeidersregering" tracht telkens de beweging op een bepaald punt te consolideeren, om haar "socialisatie" organisatorisch te kunnen doorvoeren. Maar de in beweging gekomen massa's kunnen voor een dergelijke consolidatie geen halt laken; ze trachten juist ALLE sociale verhoudingen om te wentelen, om ze op nieuwe grondslag te brengen. De "arbeidersregering" moet hier tegen optreden, om "orde" te scheppen en de "chaos" te voorkomen. Maar in sociale zin is deze "chaos" juist de geboorte van de nieuwe sociale verhoudingen, die de arbeiders zelf scheppen. Hoe verder de sociale krachten zich ontladen, des te dieper ploegt de omwenteling.
3. Door deze onoverbrugbare tegenstelling tusschen de zelfhandelende massa en een "arbeidersregering", die "orde" moet scheppen, wordt bepaald, dat iedere partij, die de activiteit der massa's wil bannen binnen de ~~bestemde~~ grenzen van haar partijprogram door tot ~~de~~ regeerende macht in de staat te willen worden, in de revolutie een contra-revolutionaire rol moet spelen. Zij kondigt "de dictatuur van het proletariaat" af, om de contra-revolutie van de bourgeoisie te bestrijden EN om de nieuwe orde in de sociale verhoudingen geleidelijk door te voeren, zoals... "Het Communistisch Manifest" van Marx dit verlangt. Maar in waarheid wendt deze dictatuur zich ook tegen de Arbeidersraden, die de grenzen van het partijprogram overschrijden door ZELF te socialiseeren, door ZELF de leiding in handen te nemen. Ze worden dan door de dictatuur van de regerende partij als contra-revolutionair vernietigd. In de hoog-kapitalistische landen is daarom iedere partij-dictatuur een dictatuur OVER de arbeidersklasse en de wegbereider van de kapitalistische contra-revolutie.

3. 't Doel van een proletarische revolutie kan geen ander zijn, dan alle burgerlijke verhoudingen tot in hun verste uithoeken om te wentelen. Daarom kunnen de revolutionaire energieën zich niet laten bannen binnen de banen van een partijprogram. De arbeiders moeten door hun Raden en Bedrijfsorganisatie's zelf het leven naar hun nieuwe inzicht vormen en de maatschappij beheeren. Dit is ook een dictatuur, maar VAN de arbeiders, die rust op de werkelijke klassekracht van het proletariaat.

III De politieke dictatuur.

1. De zelfbeweging der arbeidende klassen door middel van hun Raden en B.O.'s is hetzelfde als de dictatuur van het proletariaat. Het wil niet anders zeggen, dan dat alle maatschappelijke functie's door deze organen worden uitgeoefend en zoowel de wetgevende als de uitvoerende macht op hen zijn overgegaan. M.a.w.: ze trekken alle macht aan zich, zonder deze te delen met vakverenigingen, politieke partijen of andere formatie's.

2. Voor het handhaven der uitsluitende macht van de Raden zal deze dictatuur alle organisatie's, die de Radenbeweging aan zich willen onderwerpen, moeten ontbinden. Op de bodem der Radenbeweging, op de bodem der klassedictatuur, is echter een volkomen vrijheid van politieke propaganda voor de verschillende schakeeringen binnen de arbeidersbeweging, voor zoover ze de klassedictatuur aanvaarden, noodzakelijk. Deze strijd der politieke schakeeringen is een wezenlijk deel van de bevrijdingsstrijd. Het onderdrukken hiervan, zooals Rusland dit onder de dictatuur van de communistische partij laat zien, is in de hoogkapitalistische landen niet anders dan het onderdrukken van de revolutie zelf en voert daarmee tot het tegendeel van wat het zegt te bedoelen.

IV. De economische dictatuur.

1. In de revolutie zullen de politieke partijen en de vakbeweging probeeren, de economische macht in handen te krijgen over de omweg van de staat. De Raden en B.O.'s kunnen deze macht alleen houden, als ze de leiding van het bedrijfsleven niet over de staat laten loopen, maar beheer en leiding der productie zonder omwegen direct zelf uit te oefenen. Deze directe leiding is alleen mogelijk, wanneer de oude bewegingswetten van het bedrijfsleven worden opgeheven en de goederenbeweging zich op de grondslag van de productietijd voltrekt, waarbij dan het maatschappelijk gemiddelde arbeidsuur tot centrale categorie zoowel van productie als van consumptie wordt.

V. De proletarische partij.

1. Met 't inzicht, dat het proletariaat alleen als Raden-eenheid kan overwinnen en het communistisch bedrijfsleven kan doorvoeren, moet tegelijk de ~~KEENIGE~~ verhouding van de proletarische partijen tegenover de klasse veranderen. Kwam het er vroeger op aan, massapartijen te vormen, om tot regerende macht te worden, nu komt het er voor alles op aan, niet de partij, maar de KLASSE sterk te maken. De revolutionairen werken daarom in nauwe verbinding met de massa's, ze zijn een werkelijk deel der massa's. Ze voeren de propaganda voor de zelfstandige ontplooiing der klassekrachten en ondersteunen deze overal actief, waar deze zich openbaren.

2. Voor, in en na de revolutie zullen verschillende opvattingen binnen de arbeidersklasse aanwezig zijn over de ontwikkeling der maatschappij en dus ook verschillende opvattingen over de maatregelen, die noodzakelijk zijn, wat de oorzaak is van ~~VERSCHILLENDE~~ de formatie van verschillende politieke partijen. Voor zoo ver deze geen macht voor zichzelf opschrijven, geen macht OVER de arbeidersklasse nastreven, is het voor hen ook niet noodzakelijk een organisatorisch machtsapparaat op te bouwen. Deze groepeerings zijn daarom plaatselijke werkgroepen, die zich districtsgewijs en landelijk verbinden, om de propaganda krachtiger te kunnen voeren en gezamenlijk hun houding in klassenconflicten te kunnen bepalen. Een organisatorische versmelting van verschillende inzichten is daarbij schadelijk.

DOORGEVEN!!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOORGEVEN!!

KAMERADEN,

Toen een onzer jullie de vorige week opriep om te trachten iets te doen voor onze kameraden, die in een hachelijke toestand op de "ZEVEN PROVINCIEËN" heb jullie deze kameraad toch slocht begrepen. De bedoeling was niet, een demonstratie, doch het vormen van groepen, die willen werken om grootere lagen en zoo mogelijk het geheele proletariaat er van te overtuigen, voor DEZE ZAAK te zamen hun macht in de waagschaal te stellen en nu maar eens alle verschillen op zij te zetten. Op het trekken naar de stempelokalen had moeten volgen een vergadering; uit deze vergadering hadden de groepen gevormd moeten worden, die nu aan hun eigen stempelokalen DE PROPAGANDA VOOR EENHEID VAN OPTREDEN voor de "Zeven Provinciën" verder verbreiden. Onder deze kameraden hadden er ook wel geweest, die aan verschillende bedrijven kameraden hadden en zoo hadden zich ook kleine of groote groepen kunnen vormen, die bij de bedrijven in samenwerking met hun kameraden aldaar, de noodzakelijkheid aantoonen om hun kameraden van de "Zeven Provinciën" bij te staan. Dit is de eenig manier om tot EENHEID VAN OPTREDEN TE KOMEN.

OF HET ZAL SLAGEN

op die manier tot massaal optreden te komen, hangt of van de stemming en de wil der overige arbeiders op die bepaalde momenten in het maatschappelijk gebeuren. Telkens wanneer er dus eenige werkelijke beroering is moeten wij op die manier een beroep doen op onze klassegenoeten. Wordt het werkelijk zoo, dat groote groepen van arbeiders tot deze strijdwijze overgaan, dat de massa van werklozen bij tienduizenden de binnenstad vult, waardoor, ALLEEN DOOR HUN AANWEZIG ZIJN, reeds het verkeer stilgelegd wordt, dat ook groep n van werkenden er aan deel nemen, dan vormen zij een macht.

DOCH HOE DIT TOT STAND TE BRENGEN????

Hiervoor zijn noodig groepen taale en zelfstandige WERKERS, die niet op het eerste sein gereed staan, DOCH ALLEN ZELF IN STAAT ZIJN HET SEIN TE GEVEN. Geen stemmers, geen makke of wilde demonstranten, geen massavergadering-bezoekers, doch menschen met initiatief.

HOE KUNNEN WIJ ONS TOT DIE HOOGTE OPWERKEN ??

Door, wanneer er geen aanleiding tot daadwerkelijk optreden is, zooals boven omschreven, de geschiedenis der klassenstrijd te bespreken, om daaruit, zooals onze voorgangers, Marx, Engels en Lenin deden, zelfstandig tot een eigen oordeel te komen, om des te beter in staat te zijn, onze kameraden van den noodzaak der strijdte overtuigen. Wij moeten het er echter minstens over eens zijn, dat wij IN DEN STRIJD ONZE PARTIJ-JAS UIT MOETEN TREKKEN, want zoo slechts kunnen wij onze natuurlijke klasse-eenheid herwinnen.

Verkeerden

HET IS NOODIG, DAT WIJ DIT INZIEN !

Nog kunnen wij met elkaar spreken, nog kunnen wij onze inzichten op papier stellen, nog kunnen wij vrij vergaderen. LAAT HET NIET ZOO VER KOMEN ALS IN DUITSCHLAND EN VELE ANDERE LANDEN, waar dit alles niet meer mogelijk is. Geen verspilling van kracht en energie door op alle mogelijke manieren, met of zonder aanleiding, kunstmatig zoogenaamde strijd te verwekken. Dit is de oude Bakouninistische afmattingstaktiek, die tot desillusie voert en waar Marx, Engels en Lenin hun gansche leven tegen gestreden hebben. Het zet de deur open voor provocateurs der bourgeoisie om een slachting te weeg te brengen en de "rustige burger" van de noodzakelijkheid der vernietiging der burgerlijke rechten en vrijheden te overtuigen 1) en het fascisme aan het bewind te brengen. Laat ons voorloopig kleine aantal ons niet ontmoedigen; onze invloed in den strijd gaat verre over ons aantal heen. Is het je werkelijk ernst met de bevrijding van je klasse?? Vind je, dat in deze wereld van onmin, crisis en oorlog het leven nog slechts waard is geleefd te worden, wanneer je leeft voor den strijd?? Dan onze hersenen gestaald, kameraden. Onze karakters verhoogd, en vol moed van dag tot dag ons gegeven.

Eenige stempelende kameraden.

1) In 1888 werd de voorzitter der revolutionaire socialistes Lalein in België als regeeringsagent ontmaskerd.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het bekoer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, masschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GEBLIJKE PRODUCTIE te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

ELFDE JAARGANG Nr. 1

Korrespondentieadres JAN MEYER

Chasséstraat 11 III GIRO 316779

AMSTERDAM (WEST)

FEBRUARI 1938

INHOUD:

- 1e De strijtkomités der "wilde" stakingen
- 2e Stalinistische Marxvervalsing.
- 3e Register op de 9e en 10e jaargang.

DE STRIJKKOMITES DER "WILDE" STAKINGEN.

OP HET KERSTKONGRES
VAN HET N.A.S.

werd een resolutie aangenomen, die de beslissing omtrent haar "houding ten aanzien van komités van strijdvillende arbeiders" uitstelt tot een, uiterlijk in September van dit jaar te houden buitengewoon kongres.

Tevoren waren in een reeks nummers van "De Arbeid" discussieartikelen over deze zaak verschenen, waarin een enkele tegenstander en verscheidene voorstanders aan het woord waren. Deze discussie draaide voornamelijk om de vraag, wat het N.A.S. aan voor- of nadeel van deze komités te wachten heeft. Maar ook kwam bij verschillende schrijvers het besef naar voren, dat hier een onderwerp aan de orde was, dat samenhang met de brandende vragen, die revolutionaire arbeiders over de gehele wereld zich stellen en waarop zij weten, dat een antwoord moet komen!

**HOE KAN ONZE KLASSE TANS STRIJDEN EN WAT IS DE TAAL VAN DE KLASSE-
BEWUSTE ARBEIDERS VOOR EN IN DIE STRIJD?**

Het antwoord op deze vraag beslist ook over de houding ten aanzien van strijtkomités en "wilde" stakingen. Omdat hier niet maar enkel een N.A.S.-belang, doch in werkelijkheid de vraag van STRIJD-TAKTIK EN STRIJD-ORGANISATIE ONZER KLASSE aan de orde is, willen ook wij, radonkunisten iets bijdragen om hieromtrent tot klaarheid te komen.